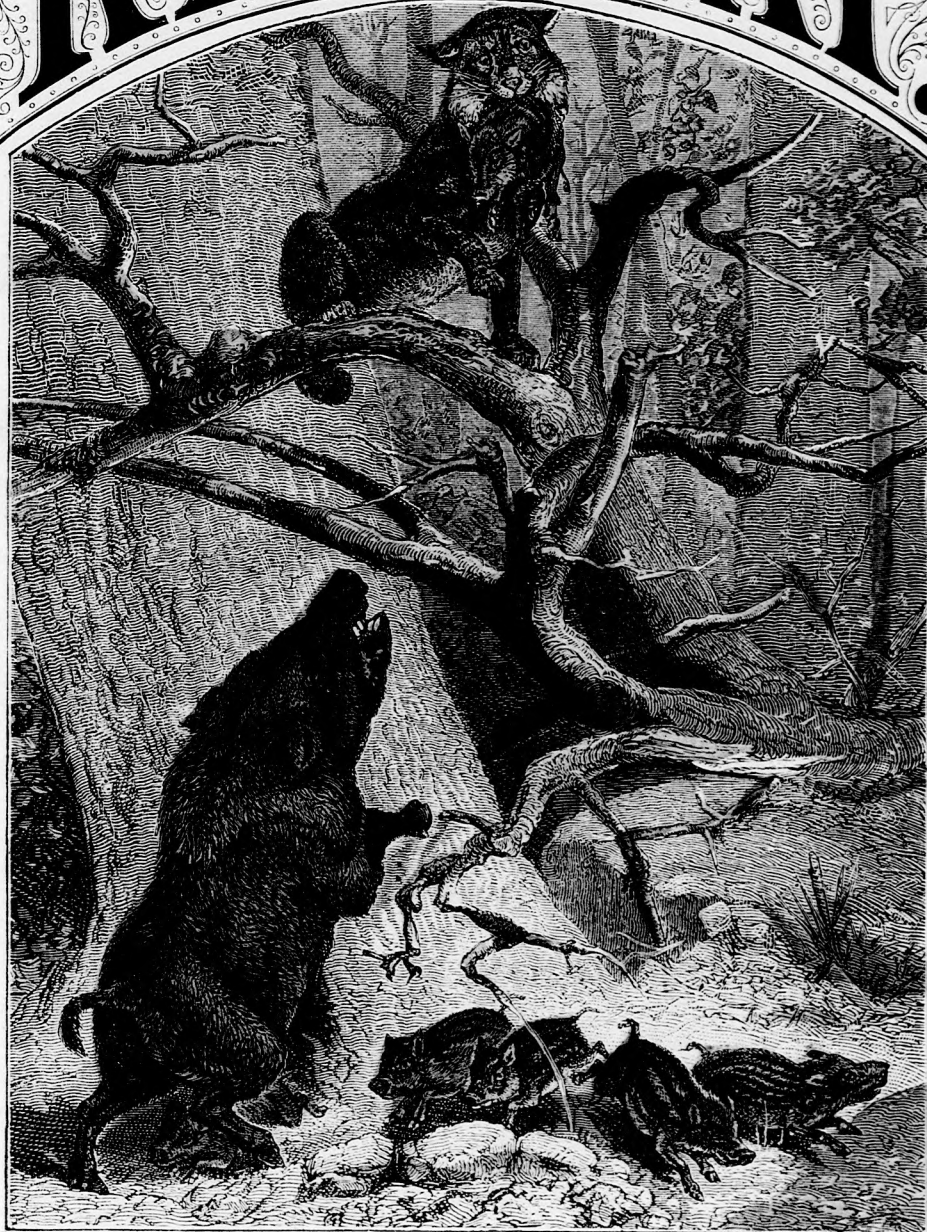

KIS LAP

A MEGRABLOTT ANYA. (Lásd a 326. lapon.)

A SZÉP KILÁTÁS.

— Elbeszélés. —

Több képpel.
(Folytatás.)

DAÉRVE a szép kőhidhoz, Piroska egy-perczig megállapodott, hogy jól meggondolja, mely irányban folytassák most már utjokat. Hal-lotta volt valamikor, hogy az országot is odavezet ama gyönyörű hegy-ségbe; de itt a hidnál az ut épen ellenkező oldalra kanyarodott és így a kalandos kis leány biztosabbnak vélte, ha egyenesen a mezőkön keresztül indulnak céljok felé.

— Így legalább nem teszünk kerülő utat s kellemesebb is a puha fűvön járni, mint a poros országuton.

Andorka ezzel teljesen egyetértett s vigan neki indultak a virágos rétnek, itt-ott egy-egy vadvirágot letépvé, vagy néha pillangót is kergetve. Andorka jóformán már el is felejtette, hová indultak s egészen átengedte magát a kellemes séta örömének, Piroska ellenben folyton szem előtt tartotta a távol czélt és csak azt

sajnálta, hogy bár jó ideje gyalogolnak már, mégsem látszottak közelebb hozzá. De megnyugodott, amint hátrafordult és saját falueskájok felé nézett, mert ez már jó messzire elmaradt és apáeska háza ott a domboldalon szinte integetni látszott a távolból, hogy bizony már nagyon el-hagyták.

— Ha így haladunk tovább, mondá Piroska, akkor nemsokára eljutunk czélunkhoz.

Andorka azonban hovatovább lassabban lépkedett s már nem szaggatott virágot, nem is üldözte többé a pillangókat, hanem meglehetősen bágyadtan haladt Piroska mellett. A nap már fenn volt az égen s mindinkább tüzesen percselt; sétának már elég volt eddig és mert Andorka szokva volt épen csak annyit járni és szaladgálni, amannyi jól esett, most félve kérdé:

— Piroska, messze megyünk még? Én már fáradt vagyok!

— Fáradt! Hova gondolsz! Hiszen még alig mentünk ki a saját határunkból? Nézd, még látni a házunkat is. Légy erős vitéz, ne fáradj el mindjárt.

— Igen, de éhes is vagyok!

— Az igaz, hogy nagyon korán reggeliztünk. No, ülünk le ide e szép árnyas fa alá és falatozzunk kissé. Van miből, gondoskodtam ám én rólad, te kis torkos!

Leültek a pázsitra s Piroska fehér kalácsot és más süteményt vett elő a táskából. Ennek láttára Andorka ismét megbarátkozott a nagy utazással s miután jóízűen falatoztak és egy közel forrásnál szomjukat is olthatták, ismét jókedvűen folytatták nagy utjokat.

De a jó kedv nem sokat használt. mikor a nap oly forrón sütött. Csakhamar csorgott a veríték Andorka homlokáról, s akármennyire is szeretett volna vitézkedni, mégis úgy találta, hogy most már nem olyan mulatságos ez a vándorlás, mint korán reggel volt. A nap pedig mindinkább forrón perzselt, mert már délfelé járt az idő s Andorka végre úgy érezte, hogy már nem bírja tovább; de nem merete megvallani s azért csak ke-rülő uton igyekezett pihenőhöz jutni.

— Én azt hiszem, — mondá, — hogy már elmúlt dél, ideje volna ebédelni.

— Mi jut eszedbe! Még nincs dél... nézd... még nem áll a nap magasan... legfeljebb tizenegy óra.

— Igen, de én éhes vagyok... meg fáradt is...

Az igazat megvallva, Piroska is fáradt volt a szokatlanul nagy sétától s beleegyezett, hogy egy árnyas bokor tövében letelepedve, ebédeljenek. Az ebéd persze kissé furcsa volt... nem volt se leves, se jó sült, hanem csak egy kis pogácsa, meg sütemény és gyümölcs, amit máskor ebéd után csemegének kaptak. Andorka, aki, őszintén megvallva, nem volt ellensége a jó falatoknak, kissé savanyu arcot csinált ehhez az ebédhez; de most nem volt egyéb, be kellett érnie. Piroska még mindig nem lankadt s ebéd után annyit mesélt tündérek-ről, elvarázsolt hercegekről és királykisasszonyokról, hogy Andorkának is megjött újból a kedve. De az eddigi nagy gyaloglás nagyon kifárasztotta s hogy új erőt nyerjen az ut folytatására, lefeküdt a fübe és elaludt. Piroska aztán, nem tehetvén egyebet,

követte a jó példát annál inkább, mert ő sem volt hozzászokva olyan korai fölkeléshez, mint ma reggel.

A forró déli órákat tehát szépecskén átaludták; de Piroska végre fölébredt és fölrázta Andorkát.

— Kelj föl! Ideje tovább mennünk, különben oda nem érünk.

Andorka bizony már jobb szeretett volna otthon lenni s félálmosan fölpi-slantva mondá:

— De én fáradt vagyok! Aztán... nézd csak... már mióta jövünk és az a tündérország most is csak olyan messzire látszik; mint az előtt... soha sem érünk mi oda!

— Dehogyan nem! Csak kelj föl szaporán, mert különben itt hagylak!

Andorka ijedten fölugrott s bár a kaland mindinkább ellenére volt, kénytelen-ségből mégis csak követte testvérét; mit csinálna itt egymaga elhagyatva az idegen vidéken? Már oly messze voltak, hogy szülőházukat sem láthatták s Andorka sokkal kisebb fiucska volt, hogysen tájékozni tudta volna magát. Megin-dultak tehát s bár sokkal lassabban, mint reggel, mégis szaporán gyalogoltak a távolból integető magas hegység irányában.

Utjuk szép zöld mezőkön vezetett keresztül, ami kellemes lett volna, ha a nap nem süt oly tikkasztóan. Egy helyen egy csörgedező kis érhez jutottak, melynek vize csábitóan integetett.

— Milyen jó volna ebben a friss vízben gázolni kissé, szólta Andorka s megállt az ér mellett.

— Igen, de azzal ismét időt veszítünk.

— Csak egy kicsit! csak egynehány perczig!

Piroska, ki szintén nagyon föl volt melegedve, maga is vágyott egy kis hűtözés után. Levetették tehát czipőiket s felgyürve ruháikat, bementek a vízbe s ott pascskoltak.

Ettől Andorkának olyan jó kedve lett, hogy minden bajt elfelejtett s nem is

gondolt a nagy ut folytatására, mignem Piroska hirtelen így szólt:

— Siessünk, Andorka! Nézd, amott milyen fekete felhő közeledik . . . bizony még zivatar tör ki! Igyekeznünk kell valahová biztos helyre jutni.

Piroska jól látta, csakugyan nagy zivatar közeledett s mint tikkasztó nyári napokban szokott, a néhány órával előbb

. . . A VIZBEN PACSKOLTAK.

még tiszta kék eget hirtelen sűrű felhők lepték el mindenfelé. Ez már sehogy sem illett belé uti tervökbe s mialatt czipőiket felhúzták, aggódva lesték, csakugyan feljök közeledik-é az a csunya fekete felhő. Bizony az feljök közeledett, még pedig ijesztő gyorsasággal. A menydörgés mind hatalmasabban hangzott, a nap egé-

szen eltűnt s vakító villámok kezdtek cikázni a magasban.

— Jaj Istenem, most hová meneküljünk! kiáltá Andorka ijedten. Oh, bár csak otthon volnánk! Szaladjunk hazafelé!

— Azt hiába tennők . . . Nagyon messze vagyunk . . . Valahol közelebb is lelünk talán menedéket. Csak siessünk!

fárad
a me
talál
sem
söt
voln
lebb
lantó

kiált

dork

P

szólt

mert

nem

vel

kis

sajat

szab

ni il

tarb

átfáz

való

volt

leme

A

szág

zolt

effél

dola

mily

bizto

tett

gond

csak

men

pülé

A félelem új erőt öntött beléjük s fáradságuk daczára sebesen futottak végig a mezőn, remélve, hogy végre majd csak találhatnak valami menedékre. De sem falu, sem tanya nem volt messze földön látható, sőt még ember sem, aki utba igazithatta volna őket. A zivatar pedig mind közelebb-közelebb ért s amint egyszer fölpillantottak, — esőcsepp esett az arcukra.

— Már esik!
kiáltá Andorka.

Piroska nem szólt semmit, — mert igazán nem tudta, mivel vigasztalja kis öccsét, de saját magát is; szabadban lenni ilyen zivatarban, átázni, átfázni, — az valóban nem volt valami kellemes kilátás. A tündérország, elvarázszolt palota s

efféle mind gyorsan eltűnt Piroska gondolataiból; most már beérte volna akár milyen paraszt viskóval, ahol a vihar elől biztosságban lehessen s legjobban szeretett volna otthon lenni; de bár titkon ezt gondolta, mégsem vallotta meg, hanem csak biztatta Andorkát, hogy fussanak mentül sebesebben.

De ki tudna versenyezni a felhők repülésével? A két megrémült gyermek

eszeveszette szaladt, már maguk sem tudták hová és mely irányban, de a vihar csakhamar utólérte őket s néhány percz múlva iszonyu menydörgés és villámlás közt szakadt rájuk a záporoső.

Egy pillanat alatt már egészen át voltak ázva. Andorka, ki már eddig is csak nagy erőfeszítéssel birt előrejutni, most kétségbeesetten megállt, látván,

hogy futással nem menekülhet a zivatar elől. Piroska egészen megzavarodva tekintett körül s egy kis bokrot megpillantván, mondá:

— Bujjunk e bokor alá . . . ez mégis megvéd kissé.

Meghuzódtak a bokor mögé s Andorka zokogva rejté arczát Piroska ölébe, hogy leg-

. . . ARCZÁT PIROSKA ÖLÉBE REJTÉ.

alább a vakító villámokat ne lássa. De a bokor meg nem védhette őket a szörnyű zápor elől, mely mind erősebben zuhogott. Piroska, ámbár maga is reszketett, most még kis testvére miatt is aggódott, mert őszintén szerette. Mért is hozta magával, mért nem indult egymaga utnak? . . . most már talán ott volna céljánál, vagy ha nem is, legalább Andorka biztos helyen volna az apai házban. Mit tegyen vele?

Andorkát most már végkép elhagyta minden bátorsága s igazi kis gyermek módjára sirni kezdett és haza kívánczolni.

— Piroska, menjünk haza . . . hiszen már mindegy . . . itt is ver az eső.

— Haza! szólta Piroska akadozva . . . igen . . . de én most már azt sem tudom, hol vagyunk . . . merre menjünk haza.

Ez még inkább megrémítette a kis fiút s oly keserves zokogásra fakadt, hogy Piroskának majd megszakadt a szive.

— Ne sirj, Andorkám . . . menjünk hát haza!

Megindultak a szakadó záporban, de csak néhány lépésre jutottak, mert Andorka a fáradságtól, ijedelemtől annyira, oda volt, hogy lerogyott a földre. Piroska egészen kétségbeesve nézett körül s ekkor messzire, jó negyedórányira egy házat pillantott meg, melyet előbb nem vett észre. Biztatta Andorkát, hogy csak még odáig igyekezzenek eljutni. De hiába, a kis fiu igazán nem bírta tovább.

A zápor pedig szakadt, hosszas tanakodásra nem volt idő. Piroska nem tudott egyebet tenni, mint hogy ölbe kapta a fiuskát s úgy ment vele tovább. Maga is gyöngé kis leány volt, Andorka pedig eléggé nehéz kövér kis ficzko, úgy hogy szegény Piroska alig bírta fölemelni a földről; de a nagy szükségben megfeszítette minden erejét s remélte, hogy talán el bír jutni vele ama házig, hol aztán biztosságban lesznek.

(Vége következik.)

EGY PICZURKA KISASSZONYRÓL.

(Miss Lucia Zarate.)

Hallottátok már hírét Babszem Jankónak,
Tökmag Petinek, Hüvelyk Matyinnak, ugy-e bár?
No, de ezek mesébéli alakok. Hanem léteztek, sőt

napjainkban is léteznek apróka törpék: ilyen a híres angolka Tom Thumb, Tom Pouce, amerikai származásu. Amazt tréfiából György angol király megtette admirálisnak. Budapest mellett, Budakesziben született Kis Józsi, aki mint német színész működött, Jean, (Zsán) Petit és Giovanni (Dzsovanni) Piccolo lyüki társaival. A kit most mutatok be nektek fényképről másolt rajzban, az Zarate Lucia kisasszonyka, mezikói spanyol származásu. A képen feltüntetett arányokból fogalmat szerezhettek magatoknak Lucia picziségéről. Valóságos eleven bábu, aki ez idő szerint Londonban ragadja el a gyermekvilágot, mert nemcsak takaros babácska, hanem csinosan szaral, kellemesen tánczol s olyan vékonyka hangon s oly kedvesen énekel, mint egy madárka. Pedig jelenleg 22 éves. Szegény törpék ritkán érik el a 30 évet, mert bennük minden kis-sike lévén, az életterő is az. Kétséget sem szenved, hogy a magyar fővárosban is lesz hozzá szerencsénk. Akkor bizonyára közületek sokan fogják látni.

Forgó bácsi.

A MEGRABLOTT ANYA.

(Képpel a czimlapon.)

JÁR az emse az erdőben,
Csikos malaczkái vele,
A hatalmas; göresös tölgyfa
Izes makkal vagyon tele.

S hogy boldogan esemesegének:
A csapatból egyet kihúz
— Loppal oda sompolyitva —
Egy vérengző, torkos hiúz

Fölordít az emse anya,
Visítanak a kis malaczkok,
Ágra fut a ragadozó,
Emse agyara de csattog!

Fent az ágon ül a hiúz,
Marczangolja kiesi fiát,
Leesapná a bösz rablót — de
Meg nem tudja mászni a fát.

Düh és fájdalom forrongnak
Hű szívében az emsenek —
S az áldozat testvérkéi
Odább vigan legelésznek.

A FÜLEMILE DALA.

— Mese. —

OMBOS erdő árnyékában, sűrű bokor mélyében fészkelte egy kis fülemile-pár, boldogan és elégedetten. Ha kicsinyeik ott a fészekben jól laktak és este anyjuk meleg szárnyai alatt aludtak, a him kiült a szomszéd ágra és gyönyörű dalt zengett, úgy hogy meghatottan leste az erdő minden lakosa.

Egy este a fülemile ismét rákezdett dalára s vigan, boldogan csattogott. Még a gyikocskák is fölemelték fejüket a füből, hogy jobban hallhassák, sőt a ravasza róka koma is, ki éppen éjjeli tolvajlásra indult, elfelejtette pillanatnyira falánk éhségét és megállapodott, hogy a szép dalt hallgassa.

És mit dalolt a fülemile?

Oh mily szép a világ!
S az Isten milyen jó!
Vidámság, boldogság
Mind ő tőle való!

Egyiknek toll-pompát,
Másnak ad nagy erőt,
Nekem dal hatalmát,
Hogy dicsőítsem őt!

Gazdagot és szegényt
Egyformán szeret ő,
Mert minden földi lény
Istennél egyenlő!

Nem messze a bokortól terebélyes fa ágai közt fészkelte egy csiz, meg egy pinytőke is. Ezek éppen elaludni készültek, mikor a fülemile rákezdett dalára.

— Már aludni sem lehet békében ettől a hangos torku fülemilétől! mondá a pinytőke boszusan.

— Az igaz, jegyzé meg a csiz még haragosabban. És milyen hazugságot énekel! Azt mondja, hogy mindnyájan egyenlők vagyunk. Így hát például mi ketten, ami szép ruhánkkal csak annyit érünk, mint ő az ő rongyos barna zubbonyában? Ez már mégis boszantó vakmerőség!

— Teljesen igazad van! Megérmélné, hogy az erdő uránál, a vércsénél bepanaszoljuk.

— Ez jó gondolat! Holnap reggel majd meg is tesszük. Most még aludjunk rá egyet.

Sokáig nem tudtak azonban elaludni, csak hogy nem a fülemile dala miatt, mint magukkal elhitették, hanem a kaján boszankodás miatt, mely szívüket az erdő dalnoka ellen eltölté. A fülemile azonban, nem is sejtve, mily irigy ellenségei vannak, csak dalolt tovább, míg végre megelégtelte és nyugalomra tért.

Másnap korán reggel a csiz és a pinytőke már utban voltak a vércséhez, ki egy nagy odvas tölgyfában lakott. A csiz egész testében reszketett, mikor a kegyetlen vérszomjas vércse lakásához értek, a

(Folytatása a 330. lapon.)

AZ ANYA BOLDOGSÁGA.

— *Chamisso után.* — *)

Te mindenem a nagy világon,
Gyönyörűségem, boldogságom!

Mondtam mindig, s tagadni nem lehet:
A boldogság maga a szeretet.

A boldogságban bárha volt is részem,
Most ismerem csak s érzem egészen.

Reám tekintesz mosolygó ajakkal,
Én édes-kevesem, te drága angyal!

Te mindenem a nagy világon,
Gyönyörűségem, boldogságom!

Fordította: **KULIFFAY EDE.**

*) Chamisso (olv. Samiszso) egy francia származású hírneves német költő. F. b.

(Folytatás a 327. laphoz.)

pintyőke is inkább szeretett volna visszafordulni; de aztán megint csak bátorították egymást, hogy boszut kell állani a gyűlölt fülemilén, ki őket oly vakmerően megsértette. Végre tehát mégis beléptek a vércse lakásába.

Mikor a vércse a két kis madarat megpillantá oly szemekkel nézett rájuk, mintha mindjárt föl akarná falni őket. Nem is hiszem, hogy nem erre gondolt; de elébb mégis megkérdezte tőlük, mit akarnak?

A pintyőke bátorodott neki először és elmondta, hogy a fülemile felségsértést követett el, mert azt mondta, hogy mindnyájan egyenlők vagyunk, tehát bizonyosan azt is hiszi, hogy a vércse, a hatalmas ur sem több, mint a fülemile.

— Ezt mondta? Nos, majd mindjárt törvényszéket tartunk fölötte.

Előhivatta a hollót és megparancsolta neki, hogy rögtön vezesse elő a bűnös fülemilét. A holló gyorsan elröpült és nemsokára visszatért a fogollyal, aki ártatlannak érezvén magát, meg sem kísérelte a szökést, hanem nyugodtan megállt a vércse előtt. Ez pedig fenyegető hangon mondá:

— Dalold el most rögtön, amit az éjjel daloltál!

— Szívesen tenném, felelt a fülemile, de ha napfényt látok, nem tudok dalolni. Csak este szoktam dalolni.

— Oh, ezen könnyű segíteni!

S a vércse megparancsolta a hollónak, hogy vájja ki a fülemile szeméit. A holló megtette, még pedig nagyon szive-

sen, mert ez neki egyuttal pompás csemege volt.

A szegény fülemile jó ideig egészen elkábult, mikor ily kegyetlenül megfosztották szemvilágától; üres szemgödrei égtek, mintha tüzes parázzsal lettek volna megtöltve. De most már sötétség volt körülötte, mintha mély éjszaka volna s elkezdte énekelni dalát, szebben mint valaha. És mikor a végére jutott ismét elzengé, hogy

» . . . minden földi lény
Istennél egyenlő! »

— Hah, vakmerő! Ki kell tépni a nyelvét! ordítá a vércse dühösen.

A holló ennek a parancsnak is eleget tett; de a szegény fülemile aztán belehalt a kinzásba.

— Most dalold, ha tetszik, hogy egyenlő vagy velem! szólta a vércse dölyfös gunynyal.

A csíz és pintyőke meg voltak elégedve boszujokkal, — de nem sokáig ám, mert a vércse feléjük fordulva így szólta:

— Most már fizessétek meg, hogy eleget tettem kívánságtoknak.

A két vádló ijedten bámult egymásra s hebegve kijelenté, hogy nekik semmijök sincs, amivel a hatalmas vércsének szolgálhatnának.

— No hát akkor megeszlek titeket magatokat, szólta a vércse. Éhes vagyok, még nem reggeliztem.

S ezzel megragadta a két szerencsétlen madarat és fölfalta.

A vércse nagyon meg volt elégedve a reggeli mulatsággal s büszkén emelkedett a magasba egy kis sétatárolásra. Messze röpült, ki az erdőből, mezők, fal-

vak fölött s amint egyszer letekintett a földre, éles szemével észrevette, hogy egy major közelében baromfi legelget.

— Ez pompás! szólt a vércse. Itt mindjárt szerzek magamnak ebédre valót.

Nyilsebesen lecsapott a magasból egyenesen egy kövér kanpulykára. Mélyen bevágta karmait a szegény pulykába és fel akart röpülni. De a pulyka kétségbeesetten vergődött és nagyon nehéz is volt, úgy hogy nem bírt vele boldogulni. Már szeretett volna odább röpülni préda nélkül is, de karmait nem tudta gyorsan visszahuzni. A többi csirke, pulyka nagy lármájára pedig a majoros kiszaladt s megpillantván a véresét, fölkapott egy dorongot és agyonütötte.

— Nesze, gonosz! mondá a majoros boszusan. Nem fogsz többé rabolni és gyilkolni!

Ekként szörnyen bűnhődtek mindazok, kik a szegény fülemile romlását okozták. Otthon pedig a fészekben, mikor a jó rigó szomszéd meghozta a szomoru esemény hírért, a kicsi fülemilék anyjukkal sokáig busultak, de mikor aztán nagyra nőttek, ők is atyjuk dalát zengték s az erdő lakosai úgy mint az emberek mai nap is gyönyörködve hallgatják.

*

A NYULAK MAJÁLISA.

— Mese négy képpel. —

RDŐ mező szépen zöldült, a virágok illatoztak s a nap meleg sugarai gazdag életre fakasztották a természetet. Kedves bokros helyen kényelmesen tanyázott Tapsifüles és öröm-

mel látta mily szépen nőnek és erősödnek fiai, a kis nyulaeskák.

Egy napon Tapsifüles, hazatérve kóborlásából, így szólt feleségéhez:

— Találkoztam Gólya komával a mezőn s elhatároztuk, hogy holnap, ha szép idő lesz, majálist rendezünk a patak partján. Készüljetek föl tehát, hogy korán reggel indulhassunk. Eljönnek Szunyogék is muzsikálni s meghívunk még többeket atyánkfiai és jó barátaink közül.

— Oh, ez nagyon szép lesz, szólt Nyul-mama. Csakhogy kissé nagy lesz még a séta kicsinyeinknek.

— Arról majd gondoskodom. Fogadok kocsit a kicsinyek számára. Mindjárt megyek is Teknőcz barátomhoz.

Tapsifüles azonnal föl is kereste a fuvaros gazdát, otthon pedig ezalatt Nyulné mama hozzáfogott a munkához, hogy a kicsinyeket szépen kicsinosítsa és számukra ünneplőjüket rendbe hozza. A kicsi nyulfiak alig értek a bőrükbe örömlükben, mikor meghallották, hogy másnap messzire, majálisra mennek. Még eddig nem voltak soha kint lakásukból, mert szüleik féltették, hogy a sokféle veszedelem elől, mely a nyulat fenyegeti, nem tudnának menekülni.

Másnap korán hajnalban Teknőcz gazda ott volt a kocsival, mely egy szép nagy, belől kivájt tökből állott. Két teknőcz volt a ló, egy nagy Dongó pedig a kocsis. A kicsinyeket berakták a kocsiba, az öregek pedig, jóízű répát és más eleséget szedve össze ebédre, gyalog mentek a kocsi mellett. (Lásd a képet 352. l.)

A kocsi kissé lassan haladt előre, az igaz; a gyorslábu nyulak a maguk ember-

ségéből százszorta hamarabb eljutottak volna a kitűzött helyre. De a kicsinyeknek tetszett a koskázás, a dongó erősen dongott, hogy gyorsabbléptekre biztassa a tunya teknőczőket, a teknőczők tőlük kitelhetőleg iparkodtak is és így végre szerencsésen megérkeztek a multság helyére.

Itt már együtt volt az egész társaság s kényelmesen heverészett a puha fűben. Tapsifülest és családját nagy örömmel fogadták, mert ők voltak a legelőbbkelőek az egész társaságban; át is engedték nekik a legjobb helyet. Nyulmama elhelyezte kicsinyeit, aztán körülnézett s kissé aggódva mondá:

— Ez nagyon szép hely, az igaz, de én félek, hogy itt gonosz ellenségeink, az emberek meglephetnek és nincs hova elrejtőzni.

— Oh persze, mit keresnének itt emberek? szélt Tapsifüles hetykén. Ugye barátim, mi nem félünk senkitől?

A többiek, látva Tapsifüles bátorságát, vitézül bizonyitgatták, hogy bizony ők sem félnek s így elhatározták, hogy ott maradnak.

— De most már lássuk, mit fogunk ebédelni? szólt Gólya koma. Ti hoztatok magatokkal édes répát, — de nekem ez nem kell, én csak halat eszem.

— Az is lesz, szélt Tapsifüles.

Itt van a patak s mig ti játszotok, mulattok, én kis fiaimmal majd halászatok. Ez pompás multság lesz délig,

Tapsifüles azonnal hozzá is fogott a multságához s fiaival vigan halászatott, még pedig szép sikerrel, mert olyan kövér halacskákat fogtak, hogy Gólya koma, amint megpillantotta, alig bírta bevárni az ebéd idejét.

Mikor a kicsinyek már eleget játszottak s az öregek is belefá-

radtak a sétába, végre hozzáláttak a lakomához. Nyulmama volt a gazdasszony s szép tisztás helyen terített föl, gondol-

... AZ ÖREGEK IS GYALOG MENTEK.

(Lásd a 310. lapon.)

... TAPSIFÜLES ... FIAIVAL HALÁSZGATOTT.

kodva, hogy mindenkinek kedve szerinti csemegéje legyen. A nyulcsalád számára pompás édes répa volt készítve, a gólyának hal, a dongónak és a muzsikus szunyogoknak pedig erdei méz és más kedvök szerinti eledel. Az ebéd egy része alatt a zenészek vig nótákat játszottak, de aztán Tapsifüles megengedte nekik, hogy pihenjenek s szintén lakmározzanak. Így az egész társaság nagy vigan falatozott.

Mikor éppen javában ettek és nevetgéltek, Nyulmama egyszerre hegyezni kezdte füleit, aztán így szólt:

— Pszt! Figyeljünk csak! Mint ha valami gyanus zajt hallanék amonnan a bokrok felől.

— Ugyan mi jut eszedbe? felelt Tapsifüles. Ne rontsd multságunkat folytonos szepegéssel.

— De én hallottam valamit, nyugtalankodék Nyulmama. Azt mondom, meneküljünk innen!

— Oh persze, vitézkedék Tapsifüles. Előbb már csak körülnézek . . .

. . . AZ EGÉSZ TÁRSASÁG VIGAN FALATOZOTT.

— Oh, hogy nem hallgattam az okos tanácsra s nem gondoltam egyébre, mint multságomra! Most életemmel lakolok!

. . . HALÁLOSAN TALÁLTA A GOLYÓ.

Ezzel magasra ágaskodott és szétnézett — de ugyan e pillanatban puska lövés dördült és kutyaugatás hangzott fel. Az egész társaság szörnyű riadalommal felugrott és hanyat-homlok elmene-kült, — csak Tapsifüles maradt ott, mert őt halálosan találta a golyó!

Ekkor már ott volt a vadász, föl-emelte a holt Tapsifülest és hazavitte, hol aztán megsütötték.

Azóta a nyulak nem is rendeztek több majálist.

* A KÖSZIKLA.

— Mese. —
EGY MAGAS, me-redek hegy tetejének szélén

állt egy hatalmas szikladarab, mely valami óriás főhöz hasonlított, mert alsó része a földnél keskeny volt, fölfelé pedig mind-

inkább kigömbölyödött; tetejét pedig moha fődte haj gyanánt.

Száz meg száz, sőt ezer esztendő óta állt már a szikla azon az egy helyen, mindig mozdulatlanul bámulva a völgybe. Nagyon unatkozott már ott a magasban, annál inkább, mert körülötte kopár volt minden, lent a völgyben pedig szép mezők, ligetek pompáztak, emberek, állatok jártak s vidám élet pezsgett mindenfelé. A szikla tehát nagyon kívánczozott oda le a völgybe. De hiába kívánczozott, — maga nem tudott megmozdulni s hoszu gondolkodás után belátta, hogy segítségül kell hívni valakit.

Egy napon a ravasz róka sétált ott közel s a szikla megszólítá:

— Kedves róka koma, te olyan ravasz és fortélyos állat vagy, — nem segíthetnél benne, hogy lejussak innen a völgybe?

A róka odament a sziklához, többször körüljárta s végre fejét rázogatva mondá:

— Kedves szikla barátom, rajtad senki sem segíthet e világon. Olyan nagy és nehéz vagy, hogy meg nem mozdíthat senki . . . , itt kell állanod a világ végeig.

Ezzel a róka hátat fordított a sziklának és odébb ment.

Később, egy zivataros téli napon, iszonyu szélvész süvöltött végig a tájon. Erős fákat szalmaszálként tört ketté a szél s ennek láttára a sziklában uj remény támadt.

— Kedves szélvész, te oly roppant erős vagy — fujj le innen a magasból, le a völgybe.

— Oh szívesen, hisz ez csak játék nekem, mondá a szélvész.

Ezzel a szélvész összeszedte minden erejét és irtóztató süvöltéssel neki feszült a sziklának, — de hasztalan, nem bírta megmozdítani s boszusan mondá:

— Kedves barátom, ha én nem bírtalak megmozdítani, akkor meg nem mozdít senki; itt kell maradnod a világ végeig.

S a szélvész szégyenkezve elnyargalt a vidékről.

Busongva állt ott a kőszikla s már nem tudta kihez forduljon segítségért. Midőn kitavaszkodott, a csorda jött legelni a hegyre. Egy kis fiucska volt a pásztor, de a csorda engedelmeskedett neki, még a vad bika is, pedig ez ugyancsak szilaj, erős állat volt s jó kedvében a vihar által letördelt nagy szálfákat úgy dobálta szarvaival a levegőbe, mint gyermek a könnyü lapdát. Mikor a szikla ezt látta, örvendezve mondá.

— Ez aztán igazán erős! Ez fog segíteni rajtam.

Amint a hika egyszer ott sétált a szikla közelében, ez megszólítá:

— Kedves bika barátom, te oly erős és hatalmas vagy, bizonyosan segíthetnél rajtam. Mozdíts ki innen, gördíts le a völgybe.

— Oh szívesen! Ha valaki megteheti, hát az én vagyok. Husz ember sem bír velem s úgy megtaszítlak, hogy bizonyosan legördülsz.

Ezzel a bika neki feszítette hatalmas homlokát a szirtnek s óriás erejének teljes megfeszítéssel igyekezett szavát beváltani; majd messziről ugrott neki.

majd megint közlől feszegette, de mind hiába, nem bírta megmozdítani. Végre egészen fáradtan abbahagyta és így szólt:

— Ha én nem bírtam, nem bírja más senki sem. Itt kell maradnod a világ végeig.

S ezzel boszusan odább ment.

A kis pásztorfiu messziről nézegette, mit mivel a bika, nagyon mulatott a bolondos állat erőfeszítésén. Mikor a bika már elment, a kis fiu odalépett a sziklához, megnézegette és így szólt:

— Az igaz, hogy mulatságos volna ezt a sziklát lehengeríteni a mélységbe. Megpróbálom!

A szikla eleinte nagyon megörült, de aztán így szólt magában:

— Oh, szó sem lehet róla! Ha a szélvész nem bírt megmozdítani, sem a bika, mely pedig erősebb husz embernél, hogy bírná megtenni egy ilyen gyöngé kis fiu!

A kis pásztorfiunak azonban megtetszett a gondolat, hogy ezt a nagy sziklát legördítse; így legalább lesz egy kis mulatsága, míg a csorda békésen legel. Elővette bicskáját, levágott egy jókora karót, hegyesre faragta s aztán hozzálátott a munkához.

Mit csinált? Igen egyszerű dolgot: a hegy meredek oldala felől szépen kiásta a földet a szikla alól, úgy számítván, hogy ha itt kiszedi a földet, a szikla saját súlyától megbillen, felfordul s aztán legördül a mélységbe.

Ez egészen jól volt kigondolva, de a szikla ezt nem értette s mindig csak azt gondolta, hogy csak úgy mozdulhat meg, ha valaki erővel kiteszítja helyéből. Szinte

boszankodott tehát, hogy az a gyerek ott kapargál lábai alatt.

A kis fiu azonban csak kapargált szorgalmasan s a szikla egyszerre örömtől és bámulattal eltelve, így szólt magában:

— Mily csodálatos! Ugy érzem, mintha már-már megmozdulnék.

Még egy kis ideig kaparta a fiu a földet a szikla elől, úgy hogy a szikla aljának már felénél több szabadon állott. Ekkor a fiu, nehogy a legördülő szikla őt magát sujtsa, ovatosan oldalt foglalt helyet s úgy folytatta munkáját, mig nem végre elérte célját: a szikla megbillent.

És a mint megbillent, rögtön fel is fordult aztán szédítő gyorsasággal legördült a meredek hegyoldalra, le a mélységbe, hol aztán apró darabokra zúzódott. És mielőtt lefelé gördült, utóljára még ezt gondoló:

— Igen, ennek a kis fiunak megvolt a kellő ereje; mert a legnagyobb nyers erőnél is hatalmasabb az ész ereje, ez pedig csak az emberek tulajdona.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabb adakoztak:

Jeszenszky Mariska és Béla 1 ft.; Mészáros Berta és Pista 1 ft.; Kemény Gizella és Etelka 2 ft.; ifj. Schiffer Imre 1 ft.; Fülöp Regina és Kálmán 2 ft.; összesen 7 ft. Ehhez hozzáadva a mult számban kimutatott 494 ft. 99 krt., tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése összesen 501 ft. 99 krt., 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

Megfejtések megfejtők és Forgó bácsi postáját a jövő számban közöljük.

EGY PICZURKA KISASSZONYRÓL. (Lá d a 326. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgo bacsí*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.